

am okolišu okrog Anglije uničili so naši podmorski čolni 20.500 brutto-register-ton trumorsko-ladijnega prostora.

Šef admiralnega štaba mornarice.

23.000 ton potopljenih.

W.-B. Berlin, 29. marca. V zatvoru okolišu Srednjega morja so naši podmorski čolni 7 parnikov od okroglo 23.000 brutto-register-ton potopili.

Šef admiralnega štaba mornarice.

Krapina-Toplice zdravi giht
(Hrvatsko) revma
Pojasnila išias
in prospekt gratis.
Dobra oskrba zasigurjena! 158

Knez Lichnowsky.

Lichnowsky, katerega silko prinašamo, je bil svoj čas nemški poslanik. Pred kratkim je objavil grda obrekovanja zoper Nemčijo, češ, da je ta zakrivila vojno. Zato so tega moža



† First Max Lichnowsky.

slovenski listi seveda v deveta nebesa kovali. Zdaj se je dokazalo, da njegovi članki niso nič drugega nego navadna laž in zavijanje. Prvakom je seveda vsaki lump dobro došel, ako hujška zoper z nami zvezano Nemčijo!

Politični utrinki.

Kdo bi vladal v „jugoslovanski“ državi?

V svoji zloglasni „deklaraciji“ pravijo „jugoslovanski“ poslanci, da zahtevajo jugoslovansko državo, to je združenje Srbov, Hrvatov in Slovencev v eno državo „pod habsburškim žezlom“. Za nas je jasno, da je to seveda le grdi švindal. Kajti prvaški listi so opetovano izjavljali in še vsak naprej izjavlja, da je deklaracija le „minimalni program“, to se pravi, da vsebuje le najmanjše zahteve. Med jedjo prihaja apetit! Ako je ta blazna deklaracija res le najmanjša in najponižnejša, potem ostane na poti v tej smeri le še ena zahteva: „jugoslovanska država“ brez okvirja avstro-ogrskemu monarhiji in brez habsburškega žezla. To je tako jasno, kakor beli dan in le pijane klerikalne babnice, ki delajo danes pri nas na Slovenskem politiko, ter navadni veleizdajalski zapeljivci zamorejo to nepobitno dejstvo tajiti. Zdaj pa vprašanje: Kdo bi v „jugoslovanski državi“ v resnici vladal? Za osebo ne vemo, kajti na Balkanu so kralji vseslovanskega mišljenja večinoma potom morilčevega revolverja ali rablja lastnih svojih oficirjev končali. Gotovo je le eno: Najmočnejši živelj v „jugoslovanski“ državi bi bili Srbi, za njimi Hrvati, končno pa Slovenci. V svoji neskočni vladoželjnosti, brezobzirnosti in podivjanosti bi si znali Srbi kmalu pridobiti vso oblast in nadvlado. Posrbili bi v kratkem Hrvate, od katerih jih loči itak le mala jezikovna in verska razlika,

in — Slovenci bi bili podjerkobstvom in tlačanstvom Srbov. Tako kakor svojo narodnost, bi morali Slovenci in Hrvati tudi žrtvovati svojo vero, kajti Srb je strupeni sovražnik rimsko-katoliške vere, on ne trpi drugega nego pravoslavno srbsko cerkev, v katero bodejo morali tudi marsikateri katoliški duhovniki prestopiti. Tako stoji stvar s tistimi „jugoslovanskimi“ hujskarijami, ki se jih trosi med nevednim ljudstvom, namesto da bi se med ljudstvom v teh težkih časih raje širilo čut za avstrijsko domovino in ljubezen do cesarja!

Bogokletstvo.

Mi gotovo ne zavijamo farizejsko oči, kakor da bi bili najboljši kristjani na svetu. Ali vero v politične namene izrabljati, tega mi ne maramo in to mi iz vse duše obsojamo. Kdor je prebiral slučajno velikonočne številke prvaških listov, temu so se morali pač lasi ježiti. Kar se je tukaj skupaj skrpučalo, zlagalo in zmazalo, to presega že vse meje. Velikonočni praznik je vendar spomin na Vstajenje Odrešenika Krista. Prvaški listi pa pisarijo zdaj: „Mi vstajamo“ (mi — jugoslovanski odrešeniki; ali pa „Naše Vstajenje“ (naše — ono „Jugoslovanov“). Kaj briga te ljudi spomin na trpljenje, smrt in vstajenje Jezusa nacarenskega? Briga jih le „jugoslovanska“ ideja, — na delavnik in praznik, v krčmi in v cerkvi, pred oltarjem in na prižnici ter v uredništvu, kjer se delajo debeli politični popi na potpečljivem papirju za „Bogove“. Spominjamo se nazaj! Kako divja gonja je skozi par let divjala zoper „Štajerca“, kot „brezverski list“, kot „antikrista“, ker se je upal „Štajerc“ par politikujočih popov, ki so bili tudi osebno umazani, za ušesa prijeti. Danes uganjajo politični duhovniki sami pravo bogokletstvo in noben škof, nobena cerkvena oblast ne dvigne svoje roke, da bi udarila po krivcih! Vera po farjih gor, po farjih dol.

Komu bode zaupan uvoz ukrajinskega žita?

„Reichspost“ piše:

Te dni se je na Dunaju neka žitno-transportna družba pod imenom „Gig“ ustanovila, katere naloga bode, določene množine žita iz Ukrajine na Avstrijsko spraviti. Doselej se je 11 komisijskih firm postavilo, ki bodo vse v Ukrajini delavne. V predstojništvu „Gig“ sede sledeči gospodje: Moric Kohn, podpredsednik borze za kmetijske pridelke na Dunaju; Hermann Reif, podpredsednik žitne prometne družbe; Karl Kerfel, predsednik praške produktne borze, dr. Fischl, glavni tajnik praške produktne borze; Karl Gibian; Karl Gehorsam; dr. Aleksander Horowitz, generalni tajnik borze kmetijskih pridelkov na Dunaju; Milan Herman, direktor komunalne banke za industrijo in trgovino na Dunaju; Viljem Löwy na Dunaju; Ludvik Sajko, Praga; Ludvik Wertheimer; za ravnatelja sta bila izvoljena dr. Fuchs in Friderik Glatz. Človek kar ne veruje svojim očem! Zastopniki onih krogov, ki so že v miru s špekulacijo v žitu svoj najlepši „kšeft“ delali, levi produktnih borz bodejo zdaj z monopolnimi pravicami za uvoz žita obdarovani. Ali nimamo na Avstrijskem nobenih velikih skladiščnih zadrug, mlinskih zvez, kmetijske in trgovske zadruge, ali nimamo pred vsem nobenih kristjanov, ki bi se jim zamoglo izročiti ta za preskrbo z živili prebivalstva tako važni urad? Ukrajini bodejo gledali, kakor bodejo imeli opraviti s to „Gigo.“ Gotovo so imeli Avstrijo za vsaj nekoliko krščansko državo. Zdaj jim postavi ta država korporacijo nasproti, ki je navidezno poslana od kake nove cionistične republike. Pa razvenvtisa, ki ga bode „Gig“ napravila na Ukrajino, — katere jamstvo ima krščansko prebivalstvo, da bodejo žitni špekulanti mirnih časov v vojni interese ljudstva pospeševali? Ta nova judovska centrala nam je še manjkala!

Varstvo domovja.

Gospodarska beda, v katero nas je vrgla vse svetovna vojna, zahteva ne samo pospeševanje vseh onih odredb, katere zahteva redno vrnitev motenega gospodarskega življenja, marveč se mora tudi one točke v oko vzeti, ki jih zahteva novo orijentiranje, in ki jih je zlasti v tem videti, napraviti se v lastno-državnem gospodarskem okolišu kolikor mogoče samostojne in neodvisne.

Važnost tega spoznanja se razsvetljuje z dejstvom, da na primer pred vojno, tako v Nemčiji, kakor tudi v avstro-ogrski monarhiji, ni bilo mogoče, stavbena dela v zidarskem rokodelstvu uresničiti brez vporabljanja inozemskih rokodelcev. To dejstvo je tembolj sramotno, ker je v istem času nevarno veliko tisočev mladih ljudi iz omenjenih državnih okolišev, zaradi pomanjkanja na organizaciji in primerni delavski priliki, bilo prisiljeno izseliti se in si v tujini kot malo cenjeni delavci ali hlapci svoj kruh težavno služiti. Iz tega zamore le slediti, da se dotične domovinske oblasti slabih posledic niso zavedale in vsled tega svoji nalogi, te mlade sile lastnemu narodu v službo dati, niso postale pravične.

Isto pomanjkanje razumevanja vladalo je tudi glede napram odlikovanju raznovrstnih tujih pridelkov, ki so bili jako mnogokrat v škodo lastnega gospodarstva vporabljeni — in pri čemur je bilo nekaterikrat celo iz popolnoma ničlih vzrokov, domače tekmovalstvo onemogočeno ali omejeno. Samoumevno je, da pri takemu pomanjkanju narodno-ekonomskega razumevanja, narodno blagostanje ne raste; zato se ne more dosti dovolj nato opozarjati, da pri zopetnemu uresničenju razrušenih zgradb se ne bode učinkovanje domovinskega varstva ne samo raztegal na preprečenje popačenja po neprimerno tujem načinu stavbe in vporabo takega stavbenega materiala, marveč da se bode moral tudi na učinkovanje na vzgojo primerenih delavskih moči za potrebno domače stavbeno obrt raztegniti, kar se bode po propagandi in pridruženju pridne posredovalnice delavcev in učencev zapričelo ter kar bode domačemu gospodarstvu v korist. Pač bi se ne smelo celo pri najširšem izidanju omenjene organizacije varstva domovja, mednarodno tekmovalstvo na izmenjavi blaga in osebne prostosti biti preozkosrčno, ker bi bilo ravno tako bedasto kakor neumno, ponujano dobro tuje blago, ki je namenu primerno, samo zaradi tega izključiti, ker bi se manjvredno domače principijelno hotelo protežirati in vkljub znanim posledicam ne hotelo na stran položiti.

Hvalevredna in v splošnem interesu ležeča naloga bi bila tudi v tem videti, da varstvo domovja z ozirom na sedaj vladajoče pomanjkanje najbolj primerne stavbenega materiala in dobro izurjenih delavskih sil glede zopetne zgradbe vsled vojne uničenih vasi in mest, ter drugih stavb, bode moral svoj vpliv v tem oziru vporabiti, ob sebi že obžalovanja vredne prisilice za stavbe s primernim podukom pred preneglimi odredbami in ukrepi svariti, da se take na lastno pest ideoče in večinoma hrepenenju varstva domovja nasprotujoče izpeljave stavb kolikor mogoče preprečijo.

(Dalje prihodnjič.)

Tistim, ki so podpisali...

Prečitajte krasni in velepomembni govor cesarjevega zaupnika, ministra za zunanje zadeve, grofa Czernina. Ako imate le iskrico poštenja v sebi, potem vas mora rdečica sramote obliči? Kaj, ko bi na Dunaju res pregledali tiste pole in se zanimali za to ali ono ime? Minister Czernin je dejal, da so češki in jugoslovanski rogovileži, ki delujejo za raztrganje Avstrije in krovov in v službi naših sovražnikov. In vi ste